

Ik heb het diepste respect voor de mensen uit het werkveld, die met beide voeten in de modder staan. De straathoekwerkers, de buddy's, de trajectbegeleiders, de mensen van het wijkgezondheidscentrum en de vele vrijwilligers. Zij verzetten bergen.

Maar ik heb soms de indruk dat het beleid die bergen terug op hun oorspronkelijke plek dropt. De tijd nemen om een koffie te drinken met wie zich in een precaire situatie bevindt, kan veel, heel veel betekenen. Dit wordt zwaar onderschat.

Mensen in armoede worden ontmenselijkt. Communiceren, vragen stellen, er zijn als ze je nodig hebben, maakt een wereld van verschil. Het menselijke gelaat terug een plek geven. Hen hun bestaansrecht helpen teruggeven die zij allang opgegeven hebben. Soms haalt dit meer uit dan grote acties.

Maar het moet een en/en-verhaal blijven. Het kan niet de bedoeling zijn dat vluchtelingenbeleid of armoedebestrijding wordt vervangen door vrijwilligerswerk. Dit boezemt mij veel angst in als ik de vele verhalen aanhoor van mijn schoondochter die als arts midden in dat veld werkt. Meer en meer moeten al deze 'werkveldmensen' vechten om gehoord te worden door de politiek.

"Is het wel zo belangrijk? Heeft het een meerwaarde? En wat staat ertegenover?".....

Afstraffen en afdwingen is mijns inziens hoegenaamd niet de juiste weg!!!! De boude uitspraken die sommige politici zich permitteren als voorbereiding op de nakende verkiezingen zijn onkies en mensenwaardig. Over mensen in armoede wordt steeds meer gedacht dat het probleem zichzelf zal oplossen. Maar meer en meer zie ik met lede ogen dat de kloof tussen rijk en arm heel snel toeneemt. Wie niet in het werkveld ploetert beseft maar half hoeveel mensen uit de boot vallen, uitgeselecteerd zijn. Erbuiten vallen. Het spreekwoord "uit de boot vallen" is cynisch genoeg voor velen dagelijkse kost. Letterlijk en figuurlijk.

MARIJKE PINOY

Binnen het kader van 'artistes sans frontières' gaven we vorige week in Zuid Tunesië met 'Action Zoo Humain' een masterclass. In het Zuiden worden de artiesten, vooral de meisjes, heel erg aan hun lot overgelaten. Subsidies zijn daar bijna onbestaande. Ik leerde een jongen kennen. Hij had 3 diploma's en vond nergens werk. Zijn tijdelijke job was, via een vriend-choreograaf, om ons elke dag naar het theater te brengen. De plek was heel afgelegen. Noodgedwongen onderhield hij zijn ouders. Zijn vader was 35 jaar directeur van een lagere school geweest, ziek geworden en had geen inkomen meer. De staat hielp hem niet, geen vangnet, niets. Die jongen moest heel zijn gezin onderhouden.

Terugkijkend op die gesprekken dacht ik aan mijn jeugd, aan mijn ouders en hun generatie die als arbeiders zo hard hebben gevochten om hun rechten op te eisen. Ik voelde stante pede een verontwaardiging opborrelen. Het maakt mij kwaad en triest dat onze sociale vangnetten ook hier meer en meer worden afgebroken. We sluiten maar al te vaak onze ogen voor mensen zonder netwerk. We moeten stoppen om te praten over mensen in armoede, we moeten met hen in dialoog gaan. Van thuis uit heb ik 1 levenshouding meegekregen: het enige wat je moet doen, is elke ander als een mens beschouwen. Punt.